

Ontferming betonen temidden van een verschrikkelijke oorlog

"Een vriend heeft te allen tijde lief, en een broeder wordt geboren om te helpen in tijden van nood." Spreuken 17:17

Zo kan het ervaren worden door de vluchtelingen, die in deze oorlog geholpen worden. Ze komen erachter wie zich ten opzichte van hen als 'broeder' gedraagt. En dit Bijbelvers is voor ons een bemoediging; te weten 'geboren te zijn om te helpen'. God Die alles regeert en alles voorbestemd heeft, laat mensen 'geboren' worden voor de nood van anderen. De Heere Jezus heeft ons opgedragen voor 'onze oudste broeder' echt een broer te zijn. Dat is wat we de achterliggende werken met elkaar hebben willen doen. Samen met jullie klaar staan voor broeders en zusters in nood, voor Joodse mensen en voor iedereen die op ons pad kwam en in nood was.

In onze laatste nieuwsbrief van december 2021 hebben we verslag gedaan van onze laatste twee reizen naar Oekraïne. Wat zijn we dankbaar dat we deze reizen nog hebben kun-

nen maken. Hoe hadden we toen kunnen denken dat de situatie van het land zo drastisch zou veranderen en er zo'n gruwelijke oorlog zou komen. Op 15 februari, ruim een week voor de Russische invasie, kregen we bericht van één van onze contactpersonen, dat zij zich grote zorgen maakten over de onstabiele situatie in Oekraïne. Hij schreef: *"Vandaag is er in Oekraïne een dag van gebed afgekondigd voor het land voor vrede en eenheid, voor bescherming en veiligheid!"*

Er kwam al snel een aanvraag van de directeur van Chesed in Chmelnytski en hoofd van de Cheseds in bijna alle provincies in West-Oekraïne om hen te voorzien van 1000 pakketten met noodrantsoenen met daarin houdbare levensmiddelen. Er waren geruchten van een naderende invasie, maar zoals velen met ons dachten we dat dit zich zou beperken tot het Oosten

van Oekraïne. We hadden het zo op ons hart om opnieuw een paar reizen te maken naar de westelijke regio's om spullen te brengen en de mensen te bemoedigen; één reis eind februari en één begin april.

Vorbereiding

Op woensdag 23 februari hadden we ons busje volgeladen. Wij wisten niet wat er zou komen, maar God had al dingen voor ons voorbereid voor de komende tijd. We werden namelijk opeens gevraagd om op deze dag naar Apeldoorn te komen bij Family 7 voor het programma *"Uitgelicht"*. Wij mochten een en ander vertellen over Oekraïne en Roechama. Ook werden we die dag gebeld door de regionale oproep 'Kerkklokradio' in onze woonplaats Nieuw-Lekkerland, waar ook vragen aan ons werden gesteld over ons werk in Oekraïne. In

beide gesprekken hebben we doorgegeven dat we het volgende weekend toch naar Oekraïne wilden gaan om nog te helpen zolang het kon.

Oorlog

En toen kwam het bericht in de nacht van woensdag op donderdag dat het land op diverse plaatsen werd aangevallen. Door het hele land vonden bombardementen van strategische doelen plaats. We waren diep geschokt door deze Russische invasie in Oekraïne, met allerlei drogredenen. Onze gedachten gingen en gaan uit naar het Oekraïense volk, naar al onze adoptiepersonen in Oekraïne en naar alle mensen daar met wie we samenwerken. Mensen raakten in paniek. We kregen allemaal berichtjes met oproepen als: "*Bid voor ons*". De dagen erna werd er vanuit dit door oorlog geteisterde land steeds om gebed gevraagd. En zoals een Oekraïner het verwoordde: "*Gebed is sterker dan de sterkste vijand!*"

De geplande reis kon niet doorgaan en we hebben met pijn in ons hart het busje weer uitgeladen. De hulp kon gelukkig doorgaan. Dankzij de financiële bijdragen konden er ook snel noodrantsoenen worden uitgedeeld. Bij deze noodpakketten werd een brief gevoegd. Het was het idee van de directeur van Chesed dat wij als stichting zelf een brief zouden schrijven. Dat hebben we gedaan. In de brief staat geschreven dat we aan hen denken, dat we hen steunen, voor hen bidden en van hen houden. Wij heb-

ben hen opgeroepen om op de Heere te vertrouwen. En we bemoedigden hen met de Bijbelteksten Jes. 43:1-3 en Ps. 99: 1 en 2

Een midibus

De oorlog ging in alle hevigheid door; er was en is meer verzet dan waar de Russen op gerekend hadden. Ze kwamen zogenaamd Oekraïne bevrijden van het nazisme. Maar het verzet bleek enorm. En ook het aantal slachtoffers. Lafhartige beschietingen van burgerdoelen maakten mensen extra bezorgd en angstig. Steeds meer mensen sloegen op de vlucht.

Ons bereikten direct van verschillende kanten, o.a. van de Joodse organisatie Chesed, hulpvragen met betrekking tot evacuatie. Er werd gevraagd of we bereid waren Joodse mensen op te nemen, indien het nodig mocht zijn. We hebben hier positief op gereageerd. Er werd ons ook vanaf het begin direct door veel sponsors en ook door anderen huisvesting voor vluchtelingen aangeboden. Al snel hoorden we dat door de grote hoeveelheid vluchtelingen er enorm lange rijen bij de grens stonden. Soms kostte het wel drie dagen om de grens over te steken. En het trieste is dat alleen vrouwen, kinderen en ouderen het land uit mogen. Mannen tussen de 18 en de 60 jaar moeten paraat staan om het land te dienen. Soms reizen zij mee tot aan de grens en moeten dan afscheid nemen en terugkeren. Alleen vaders van 3 of meer kinderen mogen met hun vrouw en kinderen mee het land uit.

Wij wilden als stichting hulp kunnen bieden aan gevluchte Joodse mensen die door Roehama gesponsord worden, maar ook aan mensen uit verschillende Messiaanse gemeenten in Oost-Oekraïne en aan ieder die op onze weg komt.

De 17-persoonsbus

We zijn daarom op internet op zoek gegaan naar een personenbus en binnen een paar dagen konden we een midibus aanschaffen, die plaats biedt aan 17 personen. We zijn dankbaar voor deze mogelijkheid waardoor wij vluchtelingen zelf op kunnen halen. De bus is ondertussen al twee keer naar Oost-Polen geweest en hij kwam vol met vluchtelingen terug.

De eerste keer was door middel van een bevriend Messiaans echtpaar in Keulen, Rodion en Tanja. Zij zijn zelf twee jaar geleden vanuit Zaporozje (Oost-Oekraïne) naar Duitsland verhuisd om Joden te winnen voor de Messias, zodat zij gaan roepen "*Baroech haba Beshem Adonai*", gezegend is Hij Die komt in de Naam van de Heer. Aan hen werd al gauw gevraagd of zij mensen uit Zaporozje, Odessa en Kiev naar Keulen wilden laten komen. Via hen kregen we het verzoek om voedselproducten en andere benodigheden voor Oekraïne te brengen naar Oost-Polen. Op de terugweg konden we dan mooi vluchtelingen meenemen naar Duitsland en Nederland.

Op weg

Na allerlei voorbereidingen konden we op woensdag 2 maart op weg gaan om de eerste vluchtelingen op te halen in Polen. Het ging deze keer vooral om veel Messiaanse mensen uit Zaporozje, Kiev en Odessa, verzameld door het coördinatie team in Lublin. Wim en Ria reden met de midibus en in het andere busje waren Roel en Dirk

Noodrantsoenen met brief

Voor de vluchtelingen

de chauffeurs. Hun bus zat helemaal vol met hulpgoederen! Er was om heel veel spullen gevraagd. We hebben van alles uit de opslag meegenomen. En de dag voor vertrek hebben we nog veel voedsel, EHBO-koffers, thermoshirts en -broeken, powerbanks etc. gekocht. Al deze spullen zijn doorgestaan naar Oekraïne.

We hadden een zeer voorspoedige reis en kwamen omstreeks 22 uur in Lublin (Polen) aan, waar we een slaapplek kregen bij Poolse mensen in hun flat. De volgende morgen namen we eerst contact op met Rodion, de eerder genoemde voorganger van de Messiaanse gemeente in Keulen. Hij was samen met zijn vrouw een halve dag eerder naar Polen gereden. Zij lieten hun auto daar achter zodat deze door kon rijden naar Oekraïne. Alle spullen die we meegenomen hadden voor Oekraïne en voor vluchtelingen over de grens werden naar een opslagplaats gebracht. De spullen voor Oekraïne zouden in de auto geladen worden, die naar Oekraïne ging.

Het coördinatiecentrum

Daarna was ons doel op die donderdagmorgen het coördinatiecentrum in Lublin bezoeken. Dit centrum wordt beheerd door twee Oekraïense echtparen uit de Messiaanse gemeente van Kiev. Zij waren juist in Israël toen de oorlog begon en konden niet terugkeren naar Oekraïne. In Lublin hadden zij contacten met een Messiaanse gemeente, die hen aan een flatje geholpen heeft. Roman en Jaroslava en Sasja met zijn vrouw coördineren nu vanuit Lublin, dat vlakbij de Oekraïense grens ligt, de hulpvragen om evacuatie. Ze begeleiden bijvoorbeeld per telefoon mensen op weg naar de grens. Zodra die de grens over zijn, halen ze hen op. Ze plaatsen

Bij het coördinatiecentrum met Roman en Jaroslava

hen tijdelijk in de buurt van Lublin en zoeken daarna een plek voor langere tijd. Heel bijzonder hoe de Heere dit geleid heeft.

Het coördinatieteam had een dringend verzoek aan ons: *"Zouden jullie ons kunnen helpen aan een busje voor 9 personen? De mensen steken namelijk bij verschillende grensovergangen over en bellen dan om opgehaald te worden. Als we dan vragen: Waar zitten jullie? krijgen we uiteenlopende antwoorden: "In Slowakije", zegt de één, een ander is in Zuid-Polen de grens over gekomen. Het grensgebied met Oekraïne is uitgestrekt. Vervoer is een groot probleem. Willen jullie helpen?"* We hebben dit toegezegd en hebben direct een bericht verspreid, zodat er gelijk voor zo'n personenbus gespaard kon worden.

Geen mannen...

Na dit bezoek haalden we op verschillende plekken vluchtelingen op. We hadden verwacht dat we alle mensen in Lublin op konden halen, maar dat liep anders. Eerst haalden we in Lublin ergens een moeder met drie kinderen op, uit Zaporozje, die zelf

met de auto was. De vrouw vond het niet fijn om de auto zelf te besturen. Rodion nam plaats achter het stuur. Daarna moesten we nog door naar de Oekraïense grens, waar we een gezin ophaalden. Het gezin was ondergebracht in een opvangplaats in het gebouw van de Messiaanse gemeente van Robert, waar we een paar jaar geleden ook een paar keer spullen achtergelaten hadden voor Oekraïne. Daarna reden we terug richting Warschau, waar we op twee plaatsen nog mensen ophaalden. We reden naar het zuiden, richting Katowice, waar we de volgende morgen nog mensen zouden ophalen.

Eerst overnachtten we met alle vluchtelingen nog in een hotel in de buurt. Vrijdagmorgen gingen we al weer vroeg op pad. Om kwart over 6 reden we eerst 40 km om Anja met haar dochter Emma van 14 en haar kleinzoon Stanislav van drie maanden op te halen. Anja is de vrouw van de Messiaanse voorganger Sergey in Lvov. Sergey is achtergebleven bij zijn moeder in Oekraïne, omdat zij bedlegerig is. Wat een moeilijke situaties: gezinsleden die van elkaar gescheiden worden.

Opvang bij Robert

De groep was compleet. We reden in colonne terug. Want behalve de auto was er naast de midibus ook het 'bagagebusje', de Volkswagen, waar de mensen hun bagage in hadden kunnen doen. Alle mogelijke zitplaatsen waren bezet; 17 in de midibus, 6 in de minibus, en dan nog 5 in de auto. Wanneer je de zes chauffeurs aftrekt van het totaal, houdt je 22 vluchtelingen over.

Wim en Ria, die beiden hun busrijbewijs hebben, reden om de beurt. In de bus zaten kinderen, twee baby's, tieners en volwassenen, twee oma's waarvan er één met krukken liep. Er was één oudere man en verder geen enkele man... Zo schrijnend! Vrouw en kinderen kunnen vluchten, mannen moeten achterblijven. Onze medereizigers waren zo verdrietig en bezorgd om wie ze achterlieten: hun man, hun zonen... Een vrouw die net het nieuws geluisterd had, kwam naar voren in de bus en vroeg of we met haar wilden bidden. Daarna kwam ze steeds een praatje maken.

Sjabbat

Er waren nog wat Russische boeken in de bus. Eén oma heeft tijdens de rit het boek "de Schuilplaats" van Corrie ten Boom helemaal uitgelezen! We zongen met elkaar het lied "sjabbat sjalom" in de bus, want was inmiddels sjabbat geworden. De huilende baby werd er stil van ... Na een lange reis kwamen we om 20.45 uur aan in Keulen. Bij Rodion en zijn Messiaanse gemeente lieten we de mensen, die uit Zaporozje gevlucht waren, achter. Rodion woont nog maar twee jaar in Keulen en nu kan hij op deze manier zijn landgenoten helpen.

Vijf mensen die afkomstig waren uit Odessa brachten we nog naar een ander adres in Keulen. Daarna ver-

trokken we met Anja, haar dochter en kleinzoon richting Nederland. Om ongeveer 1.00 uur 's nachts kwamen we aan. Vermoeid, dankbaar, maar ook verdrietig en bezorgd....

"Ik sla mijn ogen op naar de bergen. Vanwaar zal mijn hulp komen? Mijn hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zal uw voet niet laten wankelen, uw Bewaarder zal niet sluimeren. Zie, de Bewaarder van Israël zal niet sluimeren of slapen." Onze hoop is op Hem!

Red de kinderen

Op dinsdag 8 maart zijn Wim en Ria 's middags om 4 uur opnieuw op weg gegaan, nu naar Hongarije met alleen de Volkswagen minibus. Tijdens de vorige reis hoorden we dat een gesponsord gezin uit Vinnitsa, oma Nadya met de drieling Sasja, Nastja en Katja, op de trein was gestapt naar Uzgorod. De moeder van de drieling, Tamara, is zelf halfzijdig verlamd door een infarct en is niet in staat met haar kinderen op stap te gaan. Tamara had tegen haar moeder gezegd: "Red mijn kinderen" en zo was oma naar het station gegaan om te informeren wanneer ze mee konden. Hen werd gezegd dat er geen tickets meer waren maar dat ze maar met de nachttrein moesten meegaan. Toen zijn ze zonder spullen zomaar op de trein gestapt. Ze moesten een groot deel van de reis op de grond zitten; de trein zat overvol. Vanuit Uzgorod regelden we dat ze door konden naar Hongarije. Omdat oma alleen een oud Russisch paspoort had, duurde het een hele dag en een hele nacht om Hongarije binnen te komen. Maar gelukkig, ze kwamen erdoor. Een contactpersoon in Hongarije heeft trouw op hen gewacht bij de grens en hen tijdelijk onderdak gegeven. Een dag later zijn ze 280 kilometer verder ondergebracht bij kennissen van de contactpersoon in een vakantiehuisje, vlak tegen de Kroatische grens. Daar konden wij hen op woensdag begroeten, nadat we bijna 1500 kilometer hadden gereden. De volgende morgen, donderdag, zijn we om 5 uur weer richting huis gegaan. We reden zonder pauze achter elkaar door. We hadden een heel voorspoedige reis. Het is allemaal

zo onwerkelijk: we reden door een mooie, zonovergoten omgeving met besneeuwde bergen. Maar tegelijkertijd is er de werkelijkheid van deze familie: De vader van de drieling is overleden toen de meisjes 4 jaar waren en ze hebben hun moeder achter moeten laten. De meisjes en oma hebben we rond 8 uur 's avonds naar een gastgezin gebracht. Daar werden ze warm ontvangen. We voelden ons tijdens deze reis gedragen door de gebeden.

Personenbusje voor vluchtelingen

Na onze terugkomst bleek er al zoveel geld binnengekomen voor het personenbusje waar men in Lublin om gevraagd had, dat we deze konden aanschaffen. Het is een Ford Transit Custom personenbus geworden met een prachtige bagageruimte en nog niet zoveel kilometers op de teller. Hij rijdt zuinig en dat is belangrijk in deze tijd van hoge brandstofprijzen. We zijn verwonderd over alle giften die zo snel binnen kwamen. Hartelijk dank! We wilden deze bus na de aanschaf ook zo snel mogelijk wegbrengen.

Het coördinatieteam in Lublin had ons ook om spullen gevraagd waar behoefte aan was. Deze spullen zijn verzameld en ingepakt en bij de opslag ingeladen. Ook veel voedsel en andere dingen die nodig waren hebben we kunnen kopen. Bij de plaatselijke Plusmarkt kregen we zelfs de rekening van het voedsel niet. Doordat de twee minibussen en de midibus nu helemaal gevuld waren, hoefden we niet met lege bussen naar Lublin te rijden.

Met drie busjes op weg

Op woensdag 16 maart zijn we om kwart over zes vertrokken, met drie volgeladen busjes: de midibus, het gewone busje en het personenbus-

Veilig aangekomen in Keulen

Busje vol spullen

Gezegend onder gebedskleed

je dat we met geld van de sponsors hebben kunnen kopen. De chauffeurs waren: Sander, Wout, William, Klaas, Wim en Ria. We zijn zo dankbaar dat mensen bereid zijn om te helpen, door bij te dragen in de aanschaf van de bus of door het geven van hulpgoederen, door mee te leven en te bidden tijdens onze reizen. De Heere voorziet steeds in alles wat we nodig hebben.

Na onze overnachting in de buurt van Lublin hebben we eerst de 3 bussen uitgeladen. Daarvoor gingen we eerst naar een opslag, waar we alle kleding, matrassen enz. uitlaadden. We lieten Roman en Jaroslava zien dat we ook een beamer bij ons hadden, waar ze om gevraagd hadden. Daar waren ze zo over verrast. Jaroslava zei: *"Dat is geweldig, drie minuten geleden werd ik weer vanuit Lvov gebeld dat ze zo graag een beamer willen hebben."* Daarna brachten we al het voedsel en de schoenen op een andere locatie. Jaroslava ging direct een paar tasjes klaar maken, waarin ze pap, koffie, thee, Brinta, macaroni e.d. deed voor de vluchtelingen die net gearriveerd waren! Hoe nodig is het dat we deze spullen brengen. Een paar dagen later zou alles weer opgehaald en naar de plaats van bestemming gebracht worden.

Een nieuwe gemeente

Zoals gezegd, hadden we ook een beamer bij ons, waar om gevraagd was en waar ze heel erg blij mee waren! Deze is bestemd om naar Oekraïne te gaan. In de westelijke stad Lvov is namelijk een gemeente van vluchtelingen ontstaan. Veel gezinnen uit de Messiaanse gemeente van Kiev zijn naar Lvov gevlucht. Vrouwen en

Vluchtelingen slapen op de grond

kinderen zijn de grens over gegaan. De mannen moesten achter blijven om het land te dienen. De mannen doen nu vrijwilligerswerk in Lvov en zijn daar een gemeente gestart. Een beamer is een prachtig hulpmiddel bij de lofprijs in de gemeente. Vluchtelingen kunnen op deze plaats terecht. Door angst en paniek staan mensen heel erg open voor het woord van God. Dat hebben we ook al gehoord over de vluchtelingen in Nederland.

De overdracht

Daarna gingen we naar het coördinatiecentrum, waar we de bus zouden overdragen aan Roman, de man van Jaroslava. Toen we daar bij hen binnen kwamen zagen we twee matrassen op de grond liggen. Daarop sliepen een oma en 3 kleinkinderen. Ze waren 's morgens om 6 uur opgehaald van het station, nadat ze 48 uur onderweg waren geweest. Ze werden nauwelijks wakker van ons. Het is zo moeilijk om steeds geconfronteerd te worden met de nood die er is. En dan waren we nog niet eens in het oorlogsgebied zelf.

Roman en Jaroslava waren net in Is-

raël toen de oorlog begon. Daar had Roman een Messiaans gebedskleed gekregen voor zijn verjaardag. Ze wilden graag wat terugdoen. Ons team van 6 personen werd onder dat gebedskleed gezegend door hen! Daarna gingen we naar buiten om de bus over de dragen. Ze waren er zo blij mee!!! Nu kan hun team daarmee vluchtelingen ophalen die de grens over zijn. Twee weken nadat zij hun wens te kennen gegeven hadden konden wij de bus daadwerkelijk bij hen afleveren. Alle eer aan Hem! Daarna namen we afscheid van hen.

Op weg naar Nederland

We gingen op weg om opnieuw vluchtelingen op te halen, eerst in Lublin in totaal 11 personen, waarvan 5 mensen (2 moeders en 3 kinderen) in een kleine auto meereden. Door alle spanningen bleek het beter dat één van onze chauffeurs de auto zou besturen. Dit nam Sander voor zijn rekening. Drie van de inzittenden namen plaats in de midibus. Opnieuw reden we door naar Warschau, waar we nog 5 mensen ophaalden. De koffers gingen in de minibus en

Overhandiging van de sleutels

Eten bij de Mac

alle mensen in de midibus. Daardoor zat ook deze keer de bus vol. Na een overnachting in Swietsce, net nog in Polen, vlak voor de Duitse grens, reden we verder, richting Nederland. In Nederland trakteerden we nog op 'de Mac', waarna we om 14.00 al het eerste gezin in Sliedrecht konden afleveren. De overigen werden in Papendrecht, Krimpen aan de IJssel en Nieuw-Lekkerland ondergebracht. Op vrijdag 18 maart om 's middags 5 uur waren ze allemaal in gastgezinnen ondergebracht. De volgende morgen waren alle gasten, op één gezin na, in de samenkomst van de Messiaanse gemeente in Nieuw-Lekkerland aanwezig. Doordat er precies op tijd headsets gekocht waren, kon Ria hen door vertaling mee laten genieten van de gebeden, de liederen en het Woord. Verschillenden van hen gaven aan geraakt te zijn door het Woord. Van een paar van hen weten we dat ze in Hostomel, net boven Kiev, 16 dagen in de schuilkelder hebben gezeten. Deze stad is met de grond gelijk gemaakt. Een andere moeder met haar zoon is nu voor de tweede keer gevlucht.

Eerst in 2014 vanuit Lugansk naar Kiev en nu na acht jaar daar gewoond te hebben opnieuw te moeten vluchten! Het is allemaal heel moeilijk.

Dankbaar voor elke hulp

Het is een intensieve periode, maar het is ook allemaal heel mooi werk om te doen. Eén van onze contactpersonen schreef: "Onze mensen zijn jullie zo dankbaar voor jullie zorg in deze voor ons land zo moeilijke tijd." En de vluchtelingenstroom houdt aan. Er is nog steeds hulp nodig. De ene persoon biedt hulp door met een bus voedsel en hulpgoederen te brengen en vluchtelingen op te halen. Een ander helpt met sorteren van alle aangeleverde goederen of het inladen van de busjes. Of ze bieden huisvesting aan. Weer anderen helpen door giften te geven. Op dinsdag 15 maart zijn er weer ruim 400 kaarten aan de sponsorgezinnen gestuurd om hen te bemoeiden, geschreven door een groep kaartschrijvers. We zijn dankbaar voor alle hulp op wat voor manier dan ook. We kunnen niet zonder elkaar. We kunnen niet zonder uw gebed.

We kunnen niet zonder de hulp en kracht van de Heere. Maar zeker het Oekraïense volk en in het bijzonder de Joodse mensen en onze broeders en zusters in het geloof gedenken wij in onze gebeden. We zien de beelden in het nieuws, we horen hun verhalen, we zien hun ontredding en verdriet. Waar kunnen zij (en wij) een betere schuilplaats vinden dan bij God, de Almachtige, de God van Israël:

"Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige. Ik zeg tegen de HEERE: Mijn toevlucht en mijn burcht, mijn God, op Wie ik vertrouw." Psalm 91:1,2

We danken jullie voor alle gebeden en voor al het meelevens!

Ook kinderen zijn erbij

Even pauzeren

Nieuws uit de provincies

De situaties in de verschillende provincies waar 'onze' honderden gesponsorde gezinnen wonen, kan het best omschreven worden met 'zeer gespannen, maar nog redelijk rustig'. De provincies bevinden zich namelijk vooral in West-Oekraïne.

Rovno

Genna onze contactpersoon in Rovne schreef: "Rovne is voorlopig een stad in de achterhoede van de oorlog. Maar er worden wel regelmatig raketten afgevuurd vanuit Wit-Rusland. Er werd bijvoorbeeld op de televisiecentrale geschoten. Er stierven 21 mensen en de tv-toren werd verwoest. Luchtaarmsirenes loeien voortdurend in de stad en in de provincie. Vooral 's nachts. Maar ook overdag; wel vijf à zes keer per dag. Er is kort alarm, maar soms duurt het ook wel drie tot vijf uur. Het luchtalarm is vandaag (21 maart) vijf keer afgegaan. Natuurlijk heeft het grote invloed op de psyche van de mensen. Er is geschoten op het gecombineerde oefenterrein. Tot nu toe zijn daar geen slachtoffers gemeld. Van de door jullie gesponsorde mensen hebben de families Nos en Zatkalik aliya gemaakt. Zij zijn al in Israël om daar permanent te blijven. De gezinnen van Natalja en van Joera zijn naar Duitsland, maar zij hopen terug te keren. Eva en haar vader zijn naar Polen vertrokken, maar ook zij willen terug keren. De familie Waldman (zonder vader) en Olga's zus met twee kinderen willen naar Nederland komen. De rest van onze mensen zijn in principe in Rovno gebleven. Rovno heeft tot op heden 23.000 vluchtelingen opgenomen. Sommigen vestigen zich in Rovno, anderen trekken verder naar het westen."

Tsjernovtsi

Ella uit Tsjernovtsy schreef: "Ik vertel wat over de gang van zaken in onze

stad en gemeente. Onze stad is in staat van oorlog; er is een avondklok en er lopen veel soldaten op straat. Alarm-sirenes gaan vaak af. Maar onze stad is relatief veilig, hoewel de granaten heel dichtbij vielen. Er is elke dag veel werk te doen. De rabbijn vertrok naar Israël. Daardoor kwam alles op onze schouders terecht. We doen allemaal vrijwilligerswerk. Elke dag ontmoeten wij veel mensen, vluchtelingen. We brengen ze ergens onder, we bedenken wie wat nodig heeft, het gebeurt dat ze insuline of medicijnen nodig hebben. Er komen ook Joden uit andere steden. We huren twee appartementen. Meestal verblijven de mensen hier een paar dagen. Dan komt er een bus en die brengt hen weg; naar Europa of naar Israël. We zijn heel dankbaar dat Roechama ons financieel helpt, zodat we de appartementen konden huren en heel veel voedsel konden kopen."

Vinnytsa

In Vinnytsia is de situatie relatief rustig. Tanja schreef ons; "Ja, er klinken af en toe wel sirenes. Maar er waren geen explosies in het centrum van de stad. Alleen in Kalinovka bij de militaire opslag en bij de luchthaven in Gavryshovka. De tv-toren in Vinnytsia werd geraakt door raketdelen; ze beschadigden iets, waardoor de televisie niet werkt. Maar de meeste mensen hebben een kabel of maken verbinding via internet, dus 90% van de bevolking heeft nog steeds toegang tot alle informatie. Alle gezinnen, behalve Tkachuk (de drieling met hun oma!) en Ryabchenko (die naar Canada verhuisden) zijn in hun woonplaats gebleven. Tot nu toe heeft verder niemand om evacuatie gevraagd. Er zijn genoeg producten in de winkels, het openbaar vervoer werkt, overheidsinstanties zijn allemaal weer aan het werk. De brandstofprijzen zijn gestegen, de avondklok is van 22.00 uur tot 6.00 uur. De pensioenen worden op tijd betaald."

Wij vermelden nog dat ook 'onze' Sergey, die in het kantoor van Chesed in Vinnitsa woonde, ondertussen in

Nederland is aangekomen.

Chmelnitski

Uit Chmelnitski kregen we de volgende samenvatting van de situatie:

"De situatie bij ons is Godzijdank rustig. Er is heel vaak luchtalarm, maar we gaan door met werken en met het helpen van mensen. De mensen van de Joodse gemeenschap, die door jullie geholpen worden, zijn nergens heen gegaan. We delen voedselpakketten uit, wasmiddelen, medicijnen enz.. Onze auto's hebben dit allemaal rondgebracht in de regio's. In het kantoor van Chesed waren migranten ondergebracht. Ze konden hier eten en slapen. Daarna gingen ze verder naar het buitenland. De mensen zijn bang. We hebben een hotline, die de mensen kunnen bellen als ze vragen hebben of steun nodig hebben. Met Poeriem hebben we Hamansoren gebakken en rondgebracht bij de eenzaamste mensen. Zoveel we kunnen steunen en helpen we de mensen.

Hartelijk bedankt voor jullie middelen en jullie gebeden!"

Uzgorod/ Chesed

Yuditha, onze contactpersoon in Uzgorod voor het hele gebied van Transkarpatië schreef: "In verband met de oorlog in Rusland is de situatie in Transkarpatië gespannen, maar tegelijkertijd is het rustig in onze regio, afgezien van het luchtalarm, dat behoorlijk vaak afgaat. Niemand van de mensen, die onder de hoede van Stichting Roechama vallen, is het land uitgegaan. Alleen Lena en haar kleinzoon Vanya zijn tijdelijk naar Slowakije vertrokken. Mensen hebben de mogelijkheid om te vertrekken, maar het is erg moeilijk om zo'n beslissing te nemen, vooral voor de ouderen en zieken. Transkarpatië is nu een regio waar iedereen uit het oosten en uit het centrum van Oekraïne naar toe komt. We hebben zelfs niet meer de mogelijkheid om hen allemaal te herbergen. Onze mensen zijn Stichting Roechama heel dankbaar voor de hulp en steun in deze moeilijke tijd."

Uzgorod / Zhyttia

Van de Messiaanse Stichting Zhyttia, kregen we van Nadya de volgende brief:

"Heel hartelijk bedankt jullie en al jullie vrienden in Nederland voor de steun, de liefde en de zorg die Joodse families in Transkarpatië gedurende vele jaren van jullie hebben ontvangen! Vooral in deze voor alle mensen zo moeilijke periode is deze hulp heel, heel belangrijk en nodig!!! Met het uitbreken van de oorlog in Oekraïne veranderde het leven in een oogwenk, voor iedereen,

zowel volwassenen als kinderen. Ons gebied is het enige waar mensen naar toe konden vluchten voor de bommen en de verschrikkingen van de oorlog.... In korte tijd is ook het leven van onze mensen en ook die van onze bediening, veranderd. Iedereen was unaniem bereid om mensen te dienen, in huis te nemen en te helpen die uit Kiev, Charkov, Tsjernigov en andere steden waren gevlucht om hun leven te redden. Nadya en Vanya konden, met Gods hulp, de sjabbatviering door laten gaan. Ook blijven ze mensen

thuis bezoeken, met hen bidden en hen steunen. Nadya regelde voor veel mensen huisvesting, kleding en andere zeer belangrijke dingen. Nogmaals, heel hartelijk bedankt!

Aliya

Diverse mensen uit het sponsorplan hebben de achterliggende weken aliya gemaakt; prijs de Heer! Vanuit Rovno en Lvov reisden ze naar Polen en vlogen daarvandaan naar Israël. Vanuit Uzgorod gaan ze via Hongarije. Geregeld betalen we de reis van Uzgorod naar Budapest, waar de documenten opgemaakt worden. Bijvoorbeeld voor Jasja en Vika, uit ons pre-aliya-project. Vol trots stuurden ze ons vanuit Boedapest een fotootje van hun Israëlische paspoorten. Op 23 maart zullen ze vliegen naar Israël.

Noodhulp

Roechama helpt met:

- het uitdelen van voedselpakketten aan vluchtelingen
- extra hulp aan de sponsorgezinnen, omdat alles zoveel duurder is geworden
- het betalen van de huur van een aantal flats, waar vluchtelingen ondergebracht zijn
- eten brengen bij mensen die in schuilkelders leven en slapen
- het ophalen van vluchtelingen uit Polen
- het brengen van levensmiddelen en andere spullen naar Polen
- het betalen van diesel voor de busjes die mensen bij de grens ophalen
- het betalen van het taxibusje van Uzgorod naar Budapest voor mensen die aliya willen maken. In Budapest worden dan de documenten opgemaakt.

Wilt u bijdragen?

Maak dan uw gift over o.v.v. 'noodhulp' naar rekeningnummer
IBAN : NL54 RABO 0362 4394 86 t.n.v. **Stichting Roechama**.

Stichting Roechama

Claes de Jongestraat 31
2957 AD Nieuw-Lekkerland
Tel: 0184-683478
E-mail: info@roechama.nl

IBAN : NL54 RABO 0362 4394 86
BIC : RABONL2U
KvK nr: 24358678
RSIN nr : 813093867

www.roechama.nl

